

[Justitsministeren]

generelle regler for udgangsledsager og med hensyn til udvælgelsen og instruktionen af den enkelte fængselsfunktionær, der skal virke som ledsager.

Det er endvidere præciseret, at det ikke må overlades til ledsageren at træffe beslutning om udgang til steder, hvor overblikket for ledsageren kan mindskes, altså kort sagt de steder, hvor den pågældende har muligheder for at stikke af fra ledsageren.

Jeg kan tilføje, at der i den senere tid synes at være indtrådt et væsentligt fald i antallet af misbrug af ledsaget udgang.

Agnete Laustsen (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og også takke for, at ministeren i sit svar medtog, at man naturligvis skal tage et hensyn til de indsatte, men at man ikke mindst også må tage et hensyn til de lovlydige borgere, der, som ministeren ganske rigtigt sagde, har været udsat for tyveri, vold, og hvad det nu ellers kan være. Man bør også tage et hensyn til de mennesker, som meget vel kan risikere, at indsatte gentager disse overtrædelser, når det er lykkedes dem at sætte sig på fri fod under disse udgangstilladelser.

Jeg håber på, at den skærpelse, ministeren oplyste har fundet sted, vil vise sig at være tilstrækkelig, og ikke mindst, at instruktionen til dem, som skal ledsage de pågældende, også bliver af en sådan karakter, at der ikke bliver mulighed for at overtræde den. Jeg har fra den tidligere justitsminister haft indtryk af, at dette tilsyn foregik ret så lempeligt. Vi husker alle de tilfælde, hvor reglerne ganske klart var blevet overtrådt, nemlig ved en fanges flugt i henholdsvis Tivoli og – jeg tror, det var en restaurant, der hed Erik den Røde. Det er bl.a. sådan noget, som ingen mennesker ønsker gentaget.

Jeg håber derfor, at de regler, som ministeren nu har fassat, må vise sig at være tilstrækkelige. Ellers vil jeg gerne vende tilbage til spørgsmålet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er jo, som spørgeren også er klar over, så nyt, at vi ikke er klar over endnu, hvordan det virker, men det vil vi selvfølgelig følge. Nu er de pågældende, også de indsatte, klar over, at hvis de selv benytter sig af lejligheden, kan det være nødvendigt yderligere at

skærpe reglerne. Men vi følger sagen, og så ser vi, hvordan dette virker.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 28

6) Til *miljøministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Hvad vil ministeren foretage for at forhindre, at Italien dumper materiale forurenet med dioxin i Atlanterhavet?«

Skriftlig begrundelse

Ved et møde i Londonkonventionens ad hoc videnskabelige gruppe i september 1982 fremlagde repræsentanter for den italienske regering planer om at dumpe materiale forurenet med dioxin i Atlanterhavet.

Materialerne stammer fra Sevesouheldet i 1976, hvor 100 g dioxin udslap fra en kemisk fabrik og 1.500 mennesker måtte evakueres.

De italienske planer omfatter dumpning af omkring 70 m³ maskiner og maskindele fra den kemiske fabrik, forurenet med omkring 1 kg dioxin. Man vil indkapsle de forurenede dele i stålbeholdere og beton og dumpe det på dybder, hvor der ikke kan eksistere planter og dyr, og det vil tage hundreder af år, før materialerne begynder at lække til miljøet.

Italien har underskrevet Barcelonakonventionen, der dækker Middelhavet, men har ikke underskrevet konventioner, der dækker Atlanterhavet (Oslo- og Londonkonventionen).

Dioxin dræber marsvin i laboratoriet i mængder på 0,0000001 mg (10⁻⁷ mg) og er desuden et af de kraftigste fosterbeskædigende og kræftfremkaldende stoffer, der kendes.

Stoffet findes på Londonkonventionens sorte liste, det vil sige, det er forbudt at dumpe dioxin.

Alternativet til dumpningen er forbrænding på land, således som det praktiseres i Danmark.

Margrete Auken (SF):

I 1976 var der den store ulykke i Seveso i Italien, hvor der udslap store mængder dioxin. Der skal ikke ret meget dioxin til, før det er ganske forfærdelig farligt. Der har siden da ligget ca. 70 m³ maskindele og andre ting